

TROMMELVLIES 28: Een ernstig geval van vinylzucht

Nee, wees maar gerust: dit wordt niet een verhaal over hoe het vroeger allemaal veel en veel beter was. Het leven is vandaag de dag namelijk vaak best aangenaam (zolang je maar geen satirische tekeningetjes maakt die op enigerlei wijze slaan op de humorloze uitwassen van extremistisch doorgesloten religies of andere oproergroepen met lange tenen). Ik wil alleen wel graag nadrukkelijk duidelijk maken dat het vroeger soms óók heel erg leuk was.

Wat zou ik graag het gevoel nog een keer willen hebben van het onbekommerd snuffelen in een platenzaak in de jaren 70. Bladeren door ladingen uitnodigende hoezen met de lengte keer breedte van een buitenmodel stoeptegels, in plaats van plastic klepperdoosjes op badkamertegelmaat.

“Binnenhoes” is een verdwenen woord. O natuurlijk, leve de cd, maar het voelt zó anders in je handen. Dokter, ik lijd geloof ik een beetje aan vinylzucht.

Momenteel is elke maandagavond de serie *Life On Mars* op tv (alweer BBC, ik kan er echt ook niks aan doen), waarin een politiemans door een onverklaarbaar incident in 1973 is beland – 33 jaar terug dus, ondersteund door de muziek uit dat kostelijke jaar. Ik zal het wat betreft de uitleg hierbij laten, maar God! Wat! Is! Dat! Goed! Afijn, waar ik eigenlijk naartoe wou: in episode twee gaat deze rechercheur tijdens een moordonderzoek een platenwinkel binnen. Zo’n klein, obscuur en donker platenhol, met bakken vol vinyl en het raam bedekt met hoezen van de meest verse albums. Met zo’n bezielde liefhebber achter de toonbank, die kennis van zaken heeft én hart voor muziek. Zo een die je tipt (‘Dít is wat voor jou! Lome reggae, gelardeerd met een beetje jazz: *Signing Off* van een nieuw Engels bandje, UB40’ zei de baard van De Waterput in Bergen Op Zoom in 1980 tegen mij).

Goed, hij stapte dus die winkel binnen. En toen wou ik dat ook...

Jawel, er zijn nog zat winkels die louter tweedehands elpees verkopen, en er wordt geregeld een en ander op vinyl uitgebracht, maar het winkelgevoel is toch niet hetzelfde.

Voor de eerste keer *Tubular Bells*. Mijn eerste Slade. Alles van 2Tone en Stiff. Die badge shaped picture discs van The Police. Elke dag checken of de nieuwe Joe Jackson al binnen is. De Plato’s en de Popeyes. Het eerste Free Record Shopje in Schiedam. Concerto, Elpee en Platenboef. Bullit in Breda. De Cirkel in Groningen (met altijd opvallend een enorme, handgeschilderde blow-up van een actuele elpee-hoes aan de gevel boven de deur) en natuurlijk Hemmes in de Steentilstraat. En talloze lokale grammofoonplatenparadijsjes, waarvan ik de meeste namen ben vergeten, maar die ik stuk voor stuk nog zó voor me zie.

Ik hoop dat jullie je ook zo verheugen op de komende afleveringen in deze serie, waarin de pompbediende, de kruidenier (met aandacht voor de rijdende winkels van de SRV) en de ponstypiste centraal zullen staan!

Soundtracksuggestie tijdens het lezen van deze column: vinylzuchtig *If only the moon were up* van Field Music (maar *Life on mars?* van David Bowie mag ook).